

Đô đốc Mike Mullen, chủ tịch Ban Tham Mưu Liên Quân Hoa Kỳ, viên tổng hàng đầu của Mỹ và lên tiếng tại Hiệp Hội Châu Á tại Washington,

ngày 10/06/2010, với việc Trung Quốc tăng cường sức mạnh quân sự và ngày càng liên hợp quân sự với Hoa Kỳ. Ông nói: “Mặc dù đầu tư mạnh vào khả năng quân sự hiện đại trên biển và trên không mà đây, dường như không phù hợp với mục đích mà Trung Quốc tuyên bố chỉ là để bảo vệ lãnh thổ. Nhưng các hoạt động cách mạng lớn dường như đang thành hình giữa ý đồ mà Trung Quốc tuyên bố so với các chương trình quân sự của họ, khiến cho tôi phải suy nghĩ xa hơn là chỉ theo các vấn đề kết quả tự nhiên sau này. Và cuối cùng, tôi đã đi tới theo các mối đe dọa nguy hiểm hơn”. Lời nhận định trên đây của tổng thống Mullen đưa ra sau lời phát biểu của bộ trưởng Quốc Phòng Mỹ, Robert Gates, vào ngày 03/06/2010, trên đường đến dự hội nghị an ninh cấp vùng tại Singapore, nhằm tố cáo các sĩ quan cao cấp của quân đội Trung Quốc không theo đuổi chính sách giao hảo như các nhà lãnh đạo lão thành của họ, đã tìm cách phát triển những lãnh vực khác trong mối quan hệ giữa Hoa Kỳ và Trung Quốc.

Không chỉ Đô Đốc Mullen lo ngại và tham vọng bành trướng của giới 'quân phiệt' Trung Cộng, mà các nước Đông Nam Á, từ trước tới nay vẫn chịu tròng gia tăng sự phụ thuộc kinh tế với Asean và Trung Cộng, cho đó là một biện pháp tích cực trong việc ngăn chặn các mối lo ngại trong khu vực. Nhưng dù đã ký Tuyên Bố chung Xung đột của các bên trên Biển Đông năm 2002 với Trung Quốc và Asean, mà Trung Cộng vẫn ngang nhiên đẩy mạnh tuyên bố chủ quyền trên 80% diện tích toàn vùng, đồng thời đem tàu chiến xuống khu vực các nước ven biển. Không những Trung Cộng trực tiếp chiếm làm chủ quần đảo Hoàng Sa và một số đảo trong Trường Sa của Việt Nam mà các cuộc tập trận Hải Quân của Trung Cộng hai tháng 3 và tháng 4 năm nay cũng đã chứng minh, cho phép Hải Quân của họ lên đầu tiên vượt ra khỏi eo biển, tiến đến Nhật Bản, Đài Loan, Philippines, Brunei, Indonesia, Malaysia, vượt trên thềm lục địa của quần đảo Malacca. An ninh khu vực Đông Nam Á và Thái Bình Dương thực sự bị 'Quân Phiệt Trung Cộng' đe dọa.

Tại sao lại gọi là 'Quân Phiệt Trung Cộng'? Vì quyền lực lãnh đạo của Đảng Cộng Sản Trung Hoa theo Mao Trạch Đông, dựa trên 'địa trên nông súng'. Mao Trạch Đông sẽ dĩ có quyền lực tuyệt đối vì ông nắm chắc vào 'Thượng Soái' quân giới phóng, trực tiếp chỉ huy quân đội, chỉ thị chỉ đạo, chỉ thị chỉ đạo. Đảng Tiểu Bình cũng là một trong thập 'Đái Nguyên Soái' của quân đội Trung Cộng, nên quyền lực của ông mới kéo dài trong đảng, trong nước cho tới chết, dù sau khi không còn chức vụ gì của đảng và chính phủ nữa. Giang Trạch Dân tuy là tổng bí thư đảng, kiêm chỉ thị chỉ đạo, mà vẫn phải núp bóng Đảng Tiểu Bình để ngoạn ngoạn địa vị. Hồ Cẩm Đào dù là Đảng Tiểu Bình chỉ đạo, vào chức vụ cao lãnh đạo đảng và nhà nước. Nhưng vậy đảng sau những ngày của cải đầu chính trị tại Trung Quốc, thực lực thực sự sau gì cũng nằm trong tay giới chức quân sự. Vì giới lãnh đạo chính trị thực tài chính sự, phải dùng tới sức mạnh của các lực lượng vũ trang để khống chế, thực để thực hiện quy định của dân chúng. Đảng thời nuôi dưỡng tinh thần 'Đá Quốc Đá Hán' trong tất cả tầng lớp toàn dân, qua việc tăng cường sức mạnh quân đội, tạo thành niềm tự hào dân tộc của một đội ngũ ngang tầm với siêu cường Hoa Kỳ.

Giới lãnh đạo chính trị Trung Cộng, biết rõ là nền kinh tế Trung Hoa vẫn phải phụ thuộc vào Mỹ, khả năng quân sự của họ còn thua xa Mỹ, quyền lực chính trị quốc tế chưa đủ mạnh mẽ bằng Mỹ. Nhưng Hoa Kỳ hiện nay đã qua thời kỳ 'tạo lập sức mạnh' toàn cầu cho riêng mình, cả về kinh tế, quân sự, chính trị, mà bước sang thời cùng giúp nhau giới quy tắc với nhau 'toàn cầu hóa'. Từ 'kinh tế thế giới toàn cầu hóa', tiến lên 'dân chủ hóa toàn cầu', tới 'phòng thủ chung toàn cầu'. Nước Mỹ không còn theo đuổi chính sách dùng các chính quyền 'vệ tinh' cho mình nữa, mà mở rộng bang giao và ngoại giao với tất cả các nước có chế độ khác nhau, miễn là các nước đó không giúp cho phong trào 'khống chế quốc tế'. Nhưng lại đặt vấn đề Nhân Quyền lên hàng đầu của chính sách ngoại giao quốc tế. Tức là không chỉ thuyết chung liên hệ với một chính quyền quốc gia, mà thúc đẩy các chính quyền của mọi nước đó phải tôn trọng nhân quyền của công dân nước họ. Thế nên nước Mỹ trước đây đã ban hành luật về Tôn Tôn Giáo. Ngày 17/05/2010, tổng thống Mỹ, Obama đã ký ban hành đạo luật Daniel Pearl, ủng hộ Tôn Do Báo Chí Toàn Cầu. Mang tên của nhà ký giả của tờ Wall Street Journal đã bị quân khủng bố giết tại Pakistan năm 2002. Ngày 15/06/2010, bộ ngoại giao Mỹ đưa Việt Nam và một số nước vào danh sách quan ngại về tự do báo chí. Chính vì chế độ thực sự do cho toàn nhân loại này của Mỹ,

mà Trung Cộng và các nước còn lại lại chỉ để tài sản của họ ‘bên ngoài’ không bên trong’ và chỉ trông chờ của Mỹ.

Đây là một trở ngại lớn đối với chế độ cộng sản ‘nhập nội’ Việt Nam của Hoa Kỳ. Việt Cộng biết rõ, ‘Đi với Mỹ thì mất đất’ Vì sự mưu mô của Việt Nam cũng phải ‘dân chủ hóa’ thì mới trở thành một nước giàu mạnh như thế này, có căn bản toàn dân, phát huy được nội lực dân tộc, để sẵn sàng đứng gia nhập ngang tầm với các nước khác trong tiến trình toàn cầu hóa không mất, mà chỉ để sẵn sàng tiếp nhận và cùng với khối ASEAN phát triển kinh tế và thế lực chính trị, làm cùng một tham vọng ‘bành trướng’ của ‘Quân Phiệt Trung Cộng’. Nhưng kể từ năm 1991, Việt Cộng đã quay lại theo phe Trung Cộng. Cộng cộng sản Việt Nam đầu tư vào nòng cốt trong số an bài của cộng cộng sản Trung Hoa, qua sự kiểm soát trực tiếp của Tổng Cục II Việt Cộng, trực thuộc số Tình Báo Hoa Nam Trung Cộng. Nên Trung Cộng đã không cho Việt Nam ký hiệp ước Quy chế Thương mại Bình thường Vĩnh viễn -PNTR- với Hoa Kỳ năm 1999, phải đợi cho Trung Quốc ký hiệp ước một năm, chấp thuận các điều kiện đầu tư quốc tế, mãi đến ngày 13/07/2000, Việt Nam mới được ký, thành ra ‘trâu chằm uống nước đục’. Nên với một kinh tế Việt Nam vẫn là đàn em của Trung Cộng.

Hiện nay chính sách của Trung Cộng là nắm bắt các chính quyền Việt Cộng tại Hà Nội để thực hiện kế hoạch ‘tìm ăn dẫu’ Việt Nam và toàn vùng Đông Nam Á. Còn Hoa Kỳ thì cũng quy định ‘nhập nội’ toàn diện tại Việt Nam, nhưng lại với chế độ cộng sản trao trả quyền lực lại cho Người Dân Việt Nam, mà không thể mạnh tay áp dụng ‘chiến tranh nhân dân’ theo kiểu cộng sản thì chiến tranh nội bộ với Việt Nam. Chỉ có thể hứa hẹn cho các cuộc ‘đấu tranh ôn hòa’ của toàn dân đòi ‘dân chủ hóa’, buộc nhà cầm quyền phải thay đổi luật lệ để tài sản tự do. Trong một thời gian, thế của Mỹ và Việt Nam xem ra yếu hơn Trung Cộng, vì Trung Cộng vẫn có lợi điếm dùng sự tự nguyện của chính quyền cộng sản Hà Nội để đàn áp các phong trào đòi tự do dân chủ nhân quyền, chế độ dân tộc và toàn vẹn lãnh thổ quốc gia người dân Việt Nam. Ngược lại, Mỹ đôi khi phải nhân nhượng nhà cầm quyền Hà Nội để dành lấy những lợi ích của Hà Nội với Mỹ, nhằm tách Việt Nam khỏi ảnh hưởng của Trung Cộng. Khó vậy thay!

Little Saigon ngày 15/06/2010.